

ærede Minister kunde blive gjort en Smule for, at der kunde ske en Forandring i den Særstilling, som Viborg-Anstalten nu officielt indtager som Sindssygeanstalt for uhelbredelige. Jeg skal tillade mig nærmere at begrunde Ønskeligheden heraf. For det første kommer man fra videnskabelig Side mere og mere til Erkendelse af, at det er yderst vanskeligt at fastslaa nogen blot nogenlunde sikker Grænse mellem de helbredelige og de uhelbredelige. Alene af den Grund er det mindre rigtigt officielt at betegne en enkelt af Statens Anstalter som Opholdssted for kronisk eller uhelbredelig sindssyge. Det vilde sikkert ogsaa være mest rigtigt, at alle Anstalterne bleve blandede Anstalter og ikke en enkelt fik det officielle Præg paa sig, at den kun var for uhelbredelige. Derved faa i Virkeligheden Patienterne paa den et Præg paa sig. Dette er for det første urigtigt af Hensyn til Patienterne selv, for saa vidt de kunne antages at have blot en svag Forstaaelse af deres sørgelige Tilstand, men det er ogsaa en stor Ulykke og Sorg for en Familie, som faar et af sine Medlemmer anbragt paa en saadan Sindssygeanstalt. Det er sikkert en af den moderne Kulturstats skønneste Opgaver at gøre, hvad den kan, for at mildne den Ulykke, der har ramt de paagældende syge og deres nærmeste. Jo mere den syge har den Opfattelse, at der gøres alt, hvad der staar i menneskelig Magt, for at helbrede hans Sygdom, des større Mulighed kan der tænkes for, at det kan have en gavnlig Indflydelse paa den paagældende. Og det vil ogsaa mildne Sorgen hos de paarørende. Derfor synes det mig urigtigt at opretholde en Anstalt, der officielt har Præget af at være en Anstalt for uhelbredelige, hvorved den præger de Patienter, der komme ind paa den. Man giver det derved paa Forhaand Udseende af, at der ingen Mulighed er for Helbredelse, og saadan er det dog heldigvis ikke. De statistiske Oplysninger godtgøre, at der fra Tid til anden opnaas Helbredelse ogsaa i Tilfælde, hvor Lægerne have anset Patienten for uhelbredelig. Men dette officielle Navn og Præg er ogsaa mindre rigtigt af Hensyn til Lægerne. Man gør derved ligesom Lægens Opgave der alt for lille, og Lægerne behøve ligesom alle andre Mennesker den Opmuntring, der ligger i, at man kan bevare Haabet om at opnaa et godt Resultat af sit Arbejde.

Hvordan det er gaaet til, at Viborg-Anstalten er bleven Anstalten for de uhelbredelige, er maaske ikke ganske klart. Jeg tror dog ikke, jeg tager fejl, naar jeg gaar

ud fra, at det hænger sammen med, at den oprindeligt var et gammelt Tugthus. Det er jo muligt, at man gik ud fra, at den som saadant havde et mindre tiltalende Udseende og en mindre tiltalende Forhistorie, og at den derfor bedst egnede sig som Opholdssted for Patienter, der vare saa syge, at de ikke havde nogen Forstaaelse af deres Omgivelser, eller at de i hvert Tilfælde ikke havde nogen anden Interesse end de rent materielle Interesser og Fornødenheder, som Menneskene have tilfælles med Dyrene.

Viborg Sindssygeanstalts Særpræg fremgaar ogsaa af det Fællesregulativ, som findes for Ledelsen og Driften af Statens Sindssygeanstalter. Thi i det nævnte Fællesregulativ staar der blandt andet, at det er forbudt Overlægerne paa Statens Sindssygeanstalter med Undtagelse af Overlægen paa Viborg-Anstalten at have fast Lægepraksis udenfor Anstalterne. Denne Særstilling for Overlægen i Viborg hænger naturligvis sammen med det Forhold, at Viborg-Anstalten er Optagelsessted for de kronisk sindssyge, dem, der anses for uhelbredelige, at der altsaa ikke kræves og altsaa heller ikke anvendes den samme lægelige Kur og Behandling paa dem, i alt Fald ikke i det Omfang som paa de øvrige Sindssygeanstalter, hvorved Patienterne ikke komme til at lægge saa meget Beslag paa Lægens Tid og Arbejde, som Tilfældet er paa de øvrige Anstalter. Jeg vil derfor slutte disse Bemærkninger med at rette den Henstilling til den højtærede Justitsminister, om der ikke ad administrativ Vej kan foretages en Omordning paa vore Sindssygehospitaller derhen, at Viborg-Anstalten mere og mere bliver anvendt ikke til at modtage Overbelægningen fra de øvrige Anstalter, altsaa modtage væsentlig Patienter, der anses for uhelbredelige, men bliver benyttet til at modtage friske og sandsynligvis helbredelige Tilfælde af Sindssyge, hvorved man altsaa kunde komme til at borttage det Særpræg, Viborg-Anstalten i dette Øjeblik har, en Ordning, som jeg mener er mindre heldig for Patienterne og sørgelig og pinlig for deres paarørende, og som i Virkeligheden ogsaa stiller en Læge en temmelig ringe Opgave, i alt Fald en Opgave, som ikke godt kan give ham, som jeg nævnedes før, den Opmuntring, der ligger i, at han kan have Udsigt til at opnaa et heldigt Resultat af sine Bestræbelser for at helbrede de sindssyge, der blive indlagte til Behandling. Selvfølgelig vil det altid gaa saadan, at der af de sindssyge vil være en større eller mindre Procentdel, der faktisk viser sig at være uhelbredelig. Men en saadan Sortering